

„Oče!“ zašepta Vaclav, „glejte tjà góri, ali vidite? Gospod Jezus sam mi prikimava kakor majheno dete in se mi takó sladko smeji. O pustite me, da grem k njemu. Dà, dà, vže grem — z Bogom moja ljuba mati, oče in ti, bábica moja, z Bogom Jankec Anička z Bogom! jaz moram iti, prinesem vam pomoč o kako mi je dobro, kakor da bi se bil novič porodil“ — — —

In trudna glava mu je padla na vzglavje. Še jedenkrat se je odprlo kalno oko, še jedenkrat pogledalo svoje drage in — Vaclava ni bilo več. — Porodil se je novič k večnemu življenju, odkupivši očeta, mater, babico, bratca in sestrico s svojim življenjem.

Vsi so na glas zajekali.

Skoraj brez zavésti je padla babica k postelji ljubega vnučka, objela ga in mu močila lice z breštevlnimi solzami.

In v tem trenutku, ko je vzletela Vaclavova dušica v nadzvezdno kraljestvo božje in ondu slavila svoje prerobenje, odmevala je iz sosednjih koč veličastna pesen: „Poródil se je Krist in Gospod!“

Dolgo, dolgo se niso mogli Svetonjevi osvéstiti. Končno pa je zmagala udanost v voljo Gospodovo.

„Čimu tarnanje in jadicovanje?“ dejala je babica, „Vaclav je v resnici dosegel svojo največjo blaženost; ali je ni očutil vže v svojem poslednjem trenutku? Želimo mu od vsega srca večni mir in pokoj ter pomislimo: kar Bog stori, vse prav stori.“

To je bila znamenita sveta noč. Vaclav se je porodil k novemu življenju in tudi roditelji so začeli bolje živeti. Pridobili so si prijaznost in naklonjenost milostivega gospoda grofa in pomanjkanja niso več trpeli. Srečno so živeli. Ali vselej, kadar koli jih je pozdravila sveta noč, razžalostili so se in jokali. Spominali so se Vaclava in njegove žrtve.

* * *

Glejte, otroci moji! narisal vam sem ta obrazec ljudske béde in teh je neizmerno število. Kadar se vi radujete, sto in sto drugih jadicuje in gine v siromaštvu. O spómnite se nanje! Vže je Božič tukaj, ta veseli praznik prelepe radodarnosti! Bodite tudi vi radodarni. Od svojega prebitka pomagajte drugim! Roditelji vam to radi dopusté, ker tudi oni dobro vedó: „Karkoli podelimo siromaku, podelimo Bogu samemu!“

Iz „Češčine“ preložil R. K.

Lev in zajec.

(Basen.)

Lev se je bil nekoč toliko ponižal ter napravil znanje z nekim smešnim zajčkom. „Povej mi vender,“ vprašal ga je enkrat zajec zaupljivo, „ali je res, kakor pravijo, da vas leve lahko zanikrn petelin sè svojim kokodanjem v beg zapodí? — „Kaj pa dà,“ odgovoril je lev, „in to se pač splošno opazuje, da imamo velike živali vseskozi neko malo slabost na sebi. Takó na primer si vže gotovo slišal o slonu, da ga pripravi praščevo kruhlenje v strah ter mu izbudí zôno in bojazen.“ — „A-a — kaj res?“ čudil se je zajček. „A — sedaj mi je pa vže razumljivo, zakaj se mi zajci takó neizrečeno psov bojimo.“

L.